

Colecția Elevi de 10 Plus

1. *Basme* — Petre Ispirescu
2. *Poezii* — George Coșbuc
3. *Povești și povestiri* — Ion Creangă
4. *Momente și schițe* — I. L. Caragiale
5. *Nuvele* — Ioan Slavici
6. *Basme și nuvele* — Mihai Eminescu
7. *Nuvele și basme* — Barbu Ștefănescu Delavrancea
8. *Alexandru Lăpușneanu* — Costache Negruzzi
9. *Poezii* — Vasile Alecsandri
10. *Poezii* — Octavian Goga
11. *Pagini alese* — George Topîrceanu
12. *Nuvele și schițe* — Emil Gârleanu
13. *România pitorească* — Alexandru Vlahuță
14. *Poezii* — Mihai Eminescu
15. *Legende istorice* — Dimitrie Bolintineanu
16. *Amintiri din copilărie* — Ion Creangă
17. *Mara* — Ioan Slavici
18. *Moara cu noroc* — Ioan Slavici
19. *Ion* — Liviu Rebreanu
20. *Pe drumuri de munte* — Calistrat Hogaș
21. *Miorița — Balade populare românești*
22. *Pădurea spânzuraților* — Liviu Rebreanu
23. *Colț Alb* — Jack London
24. *Morcoveață* — Jules Renard
25. *Fabule* — La Fontaine
26. *Alice în Țara Minunilor* — Lewis Carrol
27. *Cuore, inimă de copil* — Edmondo de Amicis
28. *Pinocchio* — Carlo Collodi
29. *Buratino — Cheița de aur* — Aleksei Tolstoi
30. *Heidi, fetița munților* — Johanna Spuri
31. *Coliba unchiului Tom* — Harriet Beecher Stowe
32. *Aventurile lui Tom Sawyer* — Mark Twain
33. *Vrăjitorul din Oz* — L. Frank Baum
34. *Nuvele și povestiri* — I. L. Caragiale
35. *Căpital la 15 ani* — Jules Verne
36. *Steaua Sudului* — Jules Verne

Îmi cer scuze copiilor că am închinat această carte unui om mare. Am un motiv serios: acest om mare e cel mai bun prieten din câți am eu pe lume. Mai am un motiv: acest om mare poate să priceapă totul, chiar și cărțile pentru copii. Am și al treilea motiv: acest om mare trăiește în Franța, unde suferă de foame și frig. Are multă nevoie de mângâiere. Dacă toate motivele înșirate nu sunt de-ajuns, țin ca această carte s-o închin atunci copilului de odinioară, căci și acest om mare a fost cândva copil. Toți oamenii mari au fost cândva copii. (Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte.) Așa că fac următoarea îndreptare:

Lui Léon Werth
pe când era băiețel

CUPRINS

CAPITOLUL I	9
CAPITOLUL II	13
CAPITOLUL III	19
CAPITOLUL IV	23
CAPITOLUL V	29
CAPITOLUL VI	35
CAPITOLUL VII	37
CAPITOLUL VIII	43
CAPITOLUL IX	45
CAPITOLUL X	53
CAPITOLUL XI	53
CAPITOLUL XII	63
CAPITOLUL XIII	65
CAPITOLUL XIV	71
CAPITOLUL XV	75
CAPITOLUL XVI	81
CAPITOLUL XVII	83
CAPITOLUL XVIII	87
CAPITOLUL XIX	89
CAPITOLUL XX	91

CAPITOLUL XXI	93
CAPITOLUL XXII	101
CAPITOLUL XXIII	103
CAPITOLUL XXIV	105
CAPITOLUL XXV	109
CAPITOLUL XXVI	111
CAPITOLUL XXVII	125

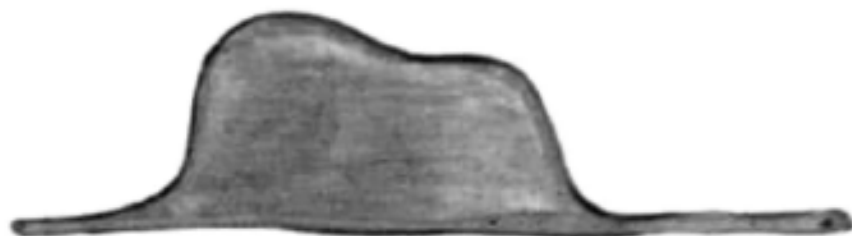
Capitolul I

Odată, pe vremea când aveam eu șase ani, am dat peste o poză minunată, într-o carte despre pădurile virgine, numită „*Întâmplări trăite*”. Înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată copia acestui desen.

În cartea aceea se spunea: „*Șerpii boa își înghit prada dintr-odată, fără s-o mai mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm întruna, timp de șase luni, cât ține mistuitul*”.

M-am gândit atunci îndelung la peripețiile din junglă și am izbutit să fac la rândul-mi, cu creion colorat, primul meu desen. Desenul numărul 1. Era așa:

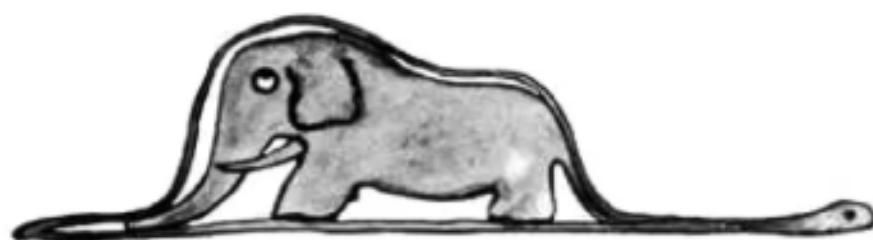

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul acesta îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

— De ce să te sperii de-o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care mistuia un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca astfel să poată pricipe și oamenii mari. Ei au întotdeauna nevoie de lămuriri. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au povățuit să le las încolo de desene cu șerpi boa, fie întregi, fie spintecați, și să-mi văd mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa s-a făcut că, la vârsta de șase ani,

am părăsit o strălucită carieră de pictor. Nereușita cu desenul meu numărul 1 și cu desenul meu numărul 2 îmi tăiașe orice curaj. Oamenii mari nu pricep singuri nimic, niciodată, și e obositor pentru copii să le dea întruna lămuriri peste lămuriri.

Astfel că a trebuit să-mi aleg altă meserie și am învățat să conduc avioane. Am zburat mai pretutindeni în lume, iar geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare ajutor. Puteam, dintr-o privire, să deosebesc China de Arizona. Lucru foarte folositor, dacă te rătăcești în timpul nopții.

Așa că eu, de-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu o sumedenie de oameni serioși. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am cunoscut foarte îndeaproape. Ceea ce nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte cineva care-mi părea mai dezghețat la minte, îl puneam la încercare cu ajutorul desenului meu numărul 1, de care niciodată nu m-am despărțit. Voiam să știu dacă avea o minte într-adevăr pătrunzătoare. Numai că răspunsul era mereu același: „*E o pălărie*”. Atunci eu nu-i mai pomeneam nici de șerpia boa, nici de pădurile virgine, nici de stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Iar el era încântat că făcuse cunoștință cu un om atât de așezat.

Capitolul II

Așa am trăit eu, stingher, fără să am cu cine sta într-adevăr de vorbă, până când, odată, acum șase ani, am rămas în pană în pustiul Sahara. Mi se stricase ceva la motor. Și cum nu luasem cu mine nici mecanic, nici călători, mă pregăteam să-ncerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație anevoioasă. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Apă de băut, abia dacă aveam pentru o săptămână.

În prima noapte, deci, am dormit acolo, pe nisip, la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Eram mai singur chiar decât naufragiatul pe o plută, în mijlocul oceanului. Așa că vă închipuiți uimirea mea, când deodată, în revărsat de zori, m-am pomenit că mă trezește un glăscior ciudat. Rostea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Cum?
- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare, ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. Am privit cu luare-aminte. Și-am